

lunde rationel, og den fungerer paa ingen Maade tilfredsstillende. Men den Vej, der her anvises, tror jeg saa langt fra vil føre til en Løsning af Problemerne, at den kun vil føre til en yderligere Skærpeelse.

Jeg ved, at den socialdemokratiske Grundbetragtning er den, at skattepolitisk kan man i Grunden ikke gøre velhavende Borgere Uret; derimod kan man aldrig paa det skattepolitiske Omraade fra det offentliges Side vise tilstrækkelig Imødekommethed overfor de mindre bemidlede. Det glæder mig, at det ærede Medlem Hr. Holdgaard dog i det mindste vilde tage eet Forbehold, nemlig naar det gælder Mellemstanden i de jydsk Landkommuner; han vil ikke være med til, at de jydsk Gaardmænd skal betale Gildet paa Grund af Kommunernes Vanskeligheder ved Hjælp af en ekstraordinær Formueskat som den, der her er foreslaet. Der findes jo utvivlsomt mange Kommuner i Jylland, hvor der sidder Landboere, som har disponeret fornuftigt, som har været dygtige, forudseende Landmænd, som ikke er forgældede, og nu skulde der altsaa, hvis dette Lovforslag gik igennem, skæres en Rem af deres Hud, de skulde straffes, fordi de paa Grund af deres fornuftige og dygtige Dispositioner ved Kapitalopsparing havde bevaret en Formuemargin til at tære paa i daarlige Tider, der skulde skæres en ekstraordinær Rem af dem til Fordel for de vanskeligt stillede Kommuner, og det vil det ærede Medlem ikke være med til. Derimod har det ærede Medlem ikke noget imod at gaa den Vej, hvor det ikke gælder Gaardmandsstanden, men Herregaardene. Hvis der i en Kommune findes en Herregaard med meget stor Formue, med en Millionformue, saa har han ikke noget imod, at der gaas denne Vej. Han citerede et Eksempel, som Næstformanden i Skatteraadet, Hr. Henningsen, har gjort opmærksom paa, nemlig en Landkommune, hvor der var en Herregaard, et tidligere Majorat, hvis samlede Formue var vurderet til en halv Snes Millioner Kroner, men som ikke havde haft Indkomster i det sidste Aar paa Grund af Krisen og som Følge deraf havde foraarsaget Vanskeligheder for Kommunen, og nu skulde altsaa Skatten forhøjes for de mindre bemidlede og for Mellemstanden i Kommunen, medens han med de 10 Mill. Kr. gik fri, og det finder det ærede Medlem er ganske urimeligt. Dertil vil jeg sige: Ja, men Aarsagen til, at hans Forhold har været saadanne, er for en stor Del, at Formueskatten og Indkomsskatten har saa mægtige Progressioner, at Manden ingen Indtægter faar. Det er dog lige haardt nok, at han, foruden

at han bliver straffet ved Hjælp af denne Form for Beskatning, yderligere skal straffes, fordi Kommunen som Følge deraf kommer i Vanskeligheder. Det bliver til sidst en Svikmølle uden Ende, og bliver man ved at dreje paa den Skrue, vil jeg indrømme, at saa bliver Resultatet med matematisk Sikkerhed, at saa ender den Mand med ingen som helst Formue at have. Hvis det er Idealet, saa er det et Ideal, der er let at naa. Hvis det ærede Medlem vilde se, hvorledes Udviklingen har været i de sidste 10—15 Aar for de store Ejendomsbesiddere paa Landet, vil han se, at hvis Skat er Prisen for at have Lov til at være velhavende i dette Land, hvis store Formue- og Indkomstskatter og en stor Arveafgift er Betingelsen, saa har de paagældende betalt Prisen fair. Men man kan selvfølgelig blive ved, indtil der ikke længere er noget, Spørgsmaalet er blot, om det er en økonomisk hensigtsmæssig Skattepolitik. Hvis en Skattepolitik skal kaldes rationel, maa den dog være lagt saaledes til Rette, at den virker med fuld Forstaaelse af Samfundets Økonomi, af Erhvervslivets Tarv, af Kapitalens berettigede Plads i Samfundsøkonomien, og det tror jeg absolut ikke er Tilfældet med den Form for Formuebeskatning, vi har her i Landet; den er et sikkert virkende Middel til at formindske Produktionen, skabe Arbejdsløshed, bevirke Stagnation. Det erkendes jo fra alle Sider i Øjeblikket, at vort Samfund trænger til Kapital, og man vil jo eventuelt søge Kapital tilført udefra, men naar det erkendes, at der ikke er fornøden Kapital, at Aarsagen til, at Erhvervslivet ikke kommer i Gang, og at Arbejdsløsheden er saa stor, er, at der ikke er Kapital til at vedligeholde og udvide Landets produktive Maskineri, er det saa ikke absurd, at man samtidig beskatter den nationale Kapitalopsparing i et Omfang, som er uden Sidestykke i noget andet Land i Europa?

Jeg tror ikke alene, at det vil være uforsvarligt at gaa videre ad den Vej, vi i den sidste Menneskealder er kommet ind paa med Hensyn til direkte Beskatning og navnlig Beskatning af Formue, men jeg tror ogsaa, at det inden længe vil blive en bydende Nødvendighed at gaa til en Skatteomlægning. Jeg haaber ikke, at den højtærede Indenrigsministers Ord om, at man foreløbig ikke kan komme bort fra den nuværende Form for direkte Beskatning, maa være en Udtalelse paa den samlede Regerings Vegne og forhaabentlig heller ikke en Udtalelse, som for den højtærede Indenrigsministers Vedkommende er ufravigelig,